

ПОКРОВИТЕЉИ ИЗДАЊА

**МИНИСТАРСТВО ПРОСВЕТЕ, НАУКЕ
И ТЕХНОЛОШКОГ РАЗВОЈА
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И
ВЕТРОЕЛЕКТРАНЕ БАЛКАНА ДОО
БЕОГРАД**

Издавач

Дани ћирилице Баваниште и
КУД „Аца Обрадовић“

За издаваче

академик Видојко Јовић и
Нада Сапунџија

Уредник

Вера Секулић

Рецензенти

др Миодраг Матицки
Љиљана М. Симић

Лектор

Ана Ђукић

Прелом

Милица Живковић

Технички секретар

Оливера Шура

Фотографија

Душица Богданов

Дани ћирилице

**З Б О Р Н И К
ДЕЧЈИХ РАДОВА**

ТЕМА: БУДИМО ЉУДИ

**Н А Г Р А Ђ Е Н И
ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ
УЧЕНИКА ОСНОВНИХ И
СРЕДЊИХ ШКОЛА**

**Миљана Стевановић, ученица I разреда ОШ
„Ђура Јакшић“, Топоница, прва награда**

Ја сам мала, али јака
у друштву сам сваког ђака.

Волим игре, волим песме
ал' не радим што се не сме.

У мом срцу места има
па се дружим ја са свима
и помажем друговима.

**Милица Ковачевић, ученица П₅
ОШ „Владислав Рибникар“, Београд,
прва награда**

Са члановима породице често разговарам о срећи, радости, лепом понашању и љубави. Посебно волим да разговарам с баком, док шетамо.

Једног лепог дана сека и ја смо с баком отишле у оближњи парк. Играле смо се с другарицама у парку. Две девојчице нису хтеле да се лепо договоре око лопте.

Њихово понашање је било непримерено. Сека и ја смо изашле из игре. Пришле смо баки и селе поред ње, на клупу. Бака нам је рекла да се нас две не смемо понашати као ове девојчице. Морамо бити добре и морамо се стално договарати. Не смемо бити себичне. Поред тога, додала је, морамо бити љубазне, пажљиве и добре.

Када друг нема ужину, било би добро да поделимо своју с њим. Не смемо никада лагати. Према свима се морамо опходити с поштовањем. Да би нас други ценили и поштовали, морамо бити фини и морамо се лепо понашати. Лепе и љубазне речи не смеју изостати. Све ружне речи морамо брзо заборавити. Тог дана бака нам је рекла да морамо бити људи. Ми смо питале шта то значи.

**Ивана Лујић, ученица Ш₁ ОШ „Браћа Барух“,
Београд, прва награда**

Дуго сам размишљала о чему треба да пишем, а онда сам решила да питам људе да ми помогну да разумем шта значи да треба да будемо људи. Чим ми је моја млађа сестра рекла да сигурно нисам добро записала наслов, схватила сам да морам да се обратим правим, великим људима за помоћ.

Деда ми је рекао да би било најбоље да пишем о томе како би људи требало више да се брину о животињама. Одмах сам помислила на своје старе знанце Кићу, Гару, Милицу и Меду. То су куце које живе на путу којим сам ишла од куће до вртића и којим сада идем од куће до школе. Оне су некада имале топао дом, али су вољом људи наставиле да живе тежак живот на улици. Срећом

пре и после школе сва деца заједно играла. Дечаци су се играли кликера и најважније је било да освојиш порцеланац, стакленац или џомбу. Девојчице су се играле ластиша и прескакале конопац. Причао ми је да људи треба заједно да се радују и тугују и помажу једни другима.

Баба ми је рекла да смо сви људи исти иако имамо различиту боју коже, иако говоримо различитим језиком. Знала сам да је у праву јер сам се сетила колико моја сестра и ја волимо да се играмо с Јованом и Маријом, чији су се мама и тата доселили из Кине. Сетила сам се и свих другара које сам упознала на мору у Грчкој, с којима сам се по цео дан играла, а ништа их нисам разумела.

Мама ми је дала да прочитам песму „Ако“, коју је написао писац „Књиге о џунгли“. Рекла је да ће ми бити тешко да одмах све разумем, али да је лепо записано што значи бити човек и да ћу када порастем поново хтети да је прочитам. Иако нисам баш све могла да разумем, док сам читала стихове чинило ми се да моје другаре и мене тек чекају разне догодовштине у којима треба да се покажемо као прави људи.

На крају сам схватила да није тешко бити човек, али да сви помало треба да се потрудимо да будемо бољи људи. Схватила сам да то значи да треба да се нађемо другу у невољи, да поштујемо

Тамара Алексић, ученица IV₁ ОШ „Гаврило Принцип“, Земун, прва награда

Свако јутро кад кренем у школу поглед ми се задржавао на једном прозору. На том прозору стајала је једна бака. Ја јој чак ни име нисам знала. Ретко ко у мом крају је причао о њој. Имала сам велику жељу да је упознам.

Кад год сам погледала, она је била тамо. Никад се није насмејала. Увек јој је поглед био залеђен негде у даљини. Као да је неког чекала. Мени је било жао такву да је гледам, па сам скупила храбрости и покуцала јој на врата једном, али нико није отворио. Покуцах и други пут, али опет ништа. Окренула сам се и закорачила. У том тренутку један нежан глас ме упита да ли сам нешто хтела. Питала сам је да ли хоће са мном у шетњу. Она је радо пристала.

Док смо шетале улицом упитих је како се зове и да ли има неког свог. Са сузама у очима бака Мара ми је испричала своју животну причу. Муж јој је умро пре три године. Остала је сама и

У то време моја мама и тата су хтели да издају једну собу у нашој кући. Ја сам прво родитеље упознала с баком, па их питала да ли се она може уселити у ту собу. Тата и мама су то одобрили. Бака се преселила код нас и јако нам је лепо. Бака Мара ме је свачему научила. Да плетем, шијем, штрикам и још много тога. Она каже да сада ужива и ко зна како би јој живот прошао да није било мене.

Будимо људи, помозимо другима!

**Вања Роквић, ученица II₂ ОШ „Ђуро Стругар“,
Нови Београд, друга награда**

Свако дете и сваки одрастао човек треба да чисти за собом, да помаже другима у невољи, да буде пристојан и културан и да се лепо понаша.

Мој дека и ја смо се враћали с пијаче аутобусом. Стајао је на свакој станици, а људи су улазили и излазили. На једној станици ушла је једна јако стара бака, која је носила намирнице и помагала се штапом. Та бака се шетала по аутобусу јер нико није устао да јој уступи место. Мени је било жао ње па сам рекла свом деки да устанемо. Бака је села и захвалила нам се.

Тако сам ја схватила да људи који неће да помогну другима нису прави људи и зато је поука

Андреј Субу, ученик IV₃ ОШ „Др Јован Цвијић“, Зрењанин, друга награда

Од јуче смо посвађани,
пријатељи нисмо више
реко сам ти нешто ружно
опрости ми! – Овде пише.
Сад је моје срце тужно,
тебе молим кроз стихове
имам само речи ове:
„Ми ћемо се помирити
и другари увек бити.“

Славица Ненадовић, ученица IV₂ ОШ „Бранко Радичевић“, Кузмин – Подручно одељење Босут, друга награда

Живот је пун свакодневних лепих, али и не баш пријатних догађаја. Оно што ћу вам описати догодило се недавно на улици, у нашем најближем граду, у Сремској Митровици. Та улица је шеталиште и у близини је прелепо уређеног парка.

Дан је био прохладан и облачан. На хладном бетону испред продавнице седела је мала девојчица и просила. Људи су ужурбано пролазили не обраћајући пажњу на њу. По мојој процени била је млађа од мене, имала је око седам година. Испружила је леву руку да у њу пролазници ставе неки новчић. Десном руком држала је парче хлеба и јела. Сва је била у неким траљама и поцепаног

красила замршена, дуга, црна коса. Дуго ме је гледала тим тужним плавим очима. Ти тренуци су били као вечност, дуги и тешки. У свом једанаестогодишњем животу нисам видела тужније очи. Кроз главу ми је пролазило милион питања без одговора. Чија је то девојчица? Зашто није окупана и у топлој соби? Где су јој родитељи?... Кренула сам даље с мамом, али у том тренутку појавила се нека жена и почела да виче и удара то недужно дете по глави. Док сам корачала поред маме, стално сам се освртала и гледала тај тужан приказ. Из очију су ми кренуле сузе. Последње што сам видела биле су њене мршаве руке склопљене на глави. Кроз јецај је говорила: „Мама, немој ме тући!“

Како је живот за то мало дете тужан и жалостан. Зар је могуће да и у савремено доба има гладне и некупане деце. Док год будем живела, тај догађај и лице тог недужног детета остаће урезани у мом сећању.

Анастасија Судимац, ученица П₁ ОШ „Филип Вишњић“, Београд, трећа награда

Будимо људи
у сваком тренутку,
свакој девојчици
поклонимо лутку.

Сваком дечку,
који нема аутић,
помози и дај
и кликерчић.

Чувајмо планине, шуме и реке,
велике медведе и мале зеке.

Помозимо свима у невољи,
па када нам и није све по вољи.

Будимо људи,

Теодора Марковић, ученица Ш₁ ОШ „Посавски партизани“, Обреновац, трећа награда

Једног јутра је зазвонио телефон и узбуђен глас ми је наговестио да се нешто ружно дешава. Препознала сам глас малог дечака који живи у комшилуку.

Брзо сам спустила слушалицу и отишла до његове куће. Врата су била закључана, а кроз прозор сам чула тихо јецање. „Петре, то сам ја Теодора! Шта се дешава?“ Схватила сам да је у кући сам. Када ме је угледао, престао је да јеца и рекао да су га родитељи закључали у кући. „Петре, не плаши се! Брзо ћу се вратити“. Одјурила сам до куће, зграбила мамин именик и тражила њихов број телефона. Назвала сам Перину маму и објаснила ситуацију. Она ми је захвалила и рекла да ће одмах доћи кући. Вратила сам се код Петра и све време

**Марко Илијевић, ученик IV разреда, ОШ
„Жарко Зрењанин“, Бока, трећа награда**

Банатске њиве је орао мој деда,
И његов деда и његовог деде деда...
Оре их и отац мој. Од плодова земље
И жуљевитих руку вековима живимо.
Мој деда је имао једног сина,
Дедин отац и његов отац и његовог оца отац
По једног сина.
Е па, мој отац је паметнији!
Ради по божјој вољи,
Троје деце има и све код нас штима!
Сека и ја смо добри ђаци,
Брат је још мали,
Свашта у кући помажемо и ништа нам не фали!
Заједно сви живимо –
Нас троје, родитељи, деда и бака,
Пуно је двориште и пун дом нас поштених сељака.
У штали крава муче,
Брани нас и чува куче,
Живина зору најављује,
Пуне кочине свиња,
Ласта у штали гнездо савила...

Сузана Вуковић, ученица VII₂ ОШ „Јован Поповић“, Инђија, прва награда

У моју кутију живота
стављам најпре играчке:
оригами техника,
животиње од папира,
миришљава гумица
и стари панда који свира.

Јелкице од картона
још миришу
на час техничког и ОХО лепак,
треба се сетити и кликера,
бар једно десетак.

Ланчић, поклон
од баке за рођење,
минђуше, од друге баке,
али за крштење.

Хаљиница за први рођендан,
„Мала историја змајева и вила“,

У моју кутију живота
стављам и ову песму о свему.
Кад је једнога дана отворим,
да видим да ли сам промашила тему.

Само једна ствар неће у кутију.
Гледам у једну фотографију.
Слика целе породице
и сви се на њој смеју
као да су добили на лутрији.
Испунила ми је цело срце
и неће да буде у кутији.

Андреја Младеновић, ученица V₂ ОШ „Краљ Петар II Карађорђевић“, Београд, прва награда

Човек (*homo sapiens*) јесте једино разумно живо биће и највиша карика у ланцу еволуције, а људ, како каже мој тата, е то је карактерна особина!

Људ си када први бираш, па брату оставиш веће парче пице; када умеш да се извиниш након што си растужио најбољу другарицу; када неко други наљути твоју најбољу другарицу па га ти натераш да се извини, иако му то није ни падало на памет; када развеселиш сестру која се тужна вратила из вртића; када допустиш сестри да те развесели, а уопште ти није до тога јер имаш много да радиш за домаћи; када се насмејеш на татин старомодни виц који чујеш већ десети пут; кад комшиници понесеш пун цегер келерабе; кад пустиш млађег брата да те победи у шаху; кад направиш вечеру за целу породицу; кад даш три гола на утакмици, а после свима причаш да их је

стоје бркови; када својом ужином нахраниш псе луталице; када сваки дан зовеш баку и деку телефоном; кад поједеш цео тањир бораније без гађења; када идеш са сестром код њене најбоље другарице и не пожалиш се да ти је досадно; када спречиш пљачку банке и одеш пре него што се појави телевизија; када слабије штитиш од насилника, па и сам добијеш по носу; када се не хвалиш новим телефоном јер знаш да твој друг жели исти такав; када и други мисле да си људ.

Другови и другарице, хајде да будемо људи!

Милица Пилиповић, ученица VIII₂ ОШ „Јован Поповић“, Инђија, друга награда

Дечаче, да ли знаш
да ја волим с осмехом да дремам?
То је моје право,
право малих људи.
Нека нико не покуша
осмех да ми скине кад ме буди.
То би била неправда највећа,
то би била највећа несрећа.
Мој осмех је моје право
и ако неко хоће
да га с мог лица скине,
направићу побуну,
а онда ће о осмеху свет да брине.

Разнолики, различити свете,
обојен дугиним бојама,
пун разноликих прича...
О, дивни свете...
Ја сам твоје дете.

**Тамара Вукосављевић, ученица VIII₁
ОШ „Миодраг Чејетинац Чајка“, Трстеник,
друга награда**

1.

„Кажу да је 21. век доба изума, развоја технологије, културног процвата, усавршавања постојећих и конструкције нових, савремених уређаја – доба савременог и свемоћног човека. Футуролози сматрају да ће у будућности људска врста толико напредовати и развијати се да више неће бити довољно места на Земљи за њихов опстанак, па ће потражити место за живот негде у васиони. Додају још и да ће толико усавршити своја превозна средства, да ће с једног краја свемира на други бити могуће стићи у делићу секунде. Ја им чак и верујем јер је људски род до сада много пута доказао колика је моћ његове памети. Само се често запитам да ли ће чувени хомо сапијенс оправдати своје име и осмислити изум који неће мењати људско станиште, већ њих саме? Да ли ће икада бити могуће променити људске лоше навике, зле намере које појединци носе у себи, чињеницу да се управо у том савременом људском мозгу развијају

савршенство и потом учиним нешто велико и значајно за цео свет...“

Е, тако је изгледао мој прошлогодишњи рад на ову тему. И таман кад је све било готово, када је моје ремек-дело чекало на столу уредно откуцано, залепљено, адресирано, тад је мој брат, ношен љубавном патњом и жаром, маркером изразио своју љубав према дотичној Анђели баш на мом раду. Како је то био последњи дан за слање, била сам принуђена да пустим да моја идеја годину дана сазри. Током тог периода много сам се променила, размишљала и, наравно, трудила да мој брат нема приступ новој верзији. Преостало ми је још да додам да уколико желимо мењати себе и свет, у почетку се морамо препустити борби за мале ствари, схватити да је љубав најдивније осећање због којег се воде ратови, пишу песме, а мој брат је дао свој допринос у новом начину испољавања исте: писати где год стигнете то што вам је на души, можда неко и прочита. Разговор јесте једина ствар која одваја људе од животиња. Треба говорити лепе ствари. Како је могуће да то сви знамо, а све мање то радимо? Прошле године сам желела да променим цео свет, а сада схватам да прво треба променити себе. Треба достићи свој унутрашњи мир и све ће бити лакше: или ће се свет угледати на вас, или ћете ви цео свет гледати

добро, а ако није – то значи да још увек није крај. Људи ће научити...

2.

Без имало милости, савести и осећајности живот нас кажњава на веома сурове начине. И без обзира на то колико били добри, недужни, заслужни свих достојанстава овог света, у једном тренутку нам стави до знања да није ни то довољно и казни нас тако што нам одузме оно до чега нам је највише стало. Многи мисле да је најстрожа казна смрт, али да ли је мртвом човеку горе него човеку који је жив сахрањен? Шта је с људима који су остављени да се с ограниченим физичким могућностима сами боре како знају и умеју? Особа која је на својим плећима осетила суровост овог живота јесте мој комшија и драги пријатељ Коста.

Коста је дивно, повучено дете које је живот натерао да прерано одрасте. Од када се родио, пре седам година, има тешко обољење због ког му је отежано кретање. Али без обзира на то, из његових очију боје мора сија нека весела светлост. Иако је веома мали за свој узраст и физички уназађен, његове духовне способности превазилазе физичке. Када сам га први пут видела, било ми је веома жао што не може да се игра и ужива у животу као свако друго дете. И управо из сажаљења, одлучила сам да је боље да се с њим не виђам често. Међутим, Коста

било места на овом свету, па их је Бог претворио у бића неоптерећена људском сујетом и послао да уочавају овоземаљске грехове али, нажалост, не и да их исправљају јер немају моћ говора. У почетку сам мислила да је то обична детиња фантазија, али сада схватам да би то могло да има смисла. Сваки пут ме изненађује то што Коста увек има одговор на све. Пошто лепо црта, често надомешћује недостатак мог цртачког талента. Ја му заузврат доносим ванилице које моја мама посебно спрема за њега јер зна да их он много воли. Две његове највеће љубави јесу клавир и поезија, али би волео да постане лингвиста кад порасте. У нади да ће једног дана проhodати, стално вежба. Особа је која зна да се диве лепоти, али и да је ствара.

Иако је свестан тога да му је живот другачији, није тужан и нада се да ће једног дана учинити нешто велико и грациозно, какав је и он сам. За себе мисли да је имао среће што је остао жив, а ја мислим да таквог „само једном мајка рађа“, пуног љубави и чистоте коју шири унаоколо, особа вредна дивљења и пажње. Један је од ретких који ми је показао да надати се значи живети, а живети значи заузети своје место међу звездама, бити човек.

Дуња Бањац, ученица VIII₂ ОШ „Јован Поповић“, Инђија, трећа награда

Ко данас управља кошницом?
Тумара кроз воштане ходнике.
Ствара се нови свет,
свет савршене колоније пчела,
идеалан за вредне раднике.
Без воље,
без жеље, без пријатеља,
остајемо сами,
загледани у светлу будућност,
као рој пчела у сунце.

**Марица Скочајић, ученица VI₂ ОШ „Светолик
Ранковић“, Аранђеловац, трећа награда**

Будимо људи, помозимо да
се једно дете сутра
срећно пробуди.

Да се радује пролећу
и шареним птицама
које тек долећу.

Да мирише цвеће и
поиграва од среће, да
буде здраво и јако
као дете свако.

Да буде радосно, чедно
и мило, док му сан
лагано пада у крило.

Да сања слатке снове
и доживљаје нове. Да нема
никаких мана и да га
највише воли мама.

**Драгана Новаковић, ученица VI разреда
ОШ „Бранко Радичевић“, Мелница,
трећа награда**

Земља је кућа препуна живих бића. Њени чланови треба да се воле, чувају и поштују.

Прошле зиме је био велики мраз. Све је било прекривено дебелим снежним покривачем. Сунце је каткад извиривало иза облака. Снег је светлуцао под зрацима „зубатог“ сунца. Једног хладњикавог јутра пробудила сам се и спремила за школу. Када сам изашла испред врата, лице ми је побледело, а образи и нос поцрвенели од хладноће. Осећала сам да ме нешто пецка као угриси мрава. Јако је било, имала сам осећај да постајем санта леда. Најпре се зачуло гакање, а потом се појавило и јато дивљих гусака на беличастоплавом небу. Деловале су узнемирено, личиле су на бели облак који се ужурбано кретао. Била сам изненађена откуд оне усред зиме код нас. У току дана сам свима

се приближим. Жуте стабљике кукуруза вириле су из снега. Људи, због рано нападалог снега, нису могли да га оберу. Њива је била препуна гусака које су кљуцкала зрневље кукуруза. Дуго сам их посматрала. Када су ме приметиле, узнемирено су све до једне полетеле високо у небо. Следећег јутра осванула је субота. Суботом имам навику да спавам дуже јер не идем у школу. Кроз сан зачула сам пуцањ. Одјурила сам до прозора који је окренут ка њиви, а онда сам угледала човека који је пуцао у недужна створења, преплашене гуске. Једна по једна падале су на смрзнуто тло, а човек их је скупљао. Била сам јако тужна. Убијање се настављало, сваког дана би убијали по двадесетак гусака. Размишљала сам како да зауставим злочин и помогнем недужним гускама. Пратила сам гуске и чим би их угледала, лупала бих у канту, а оне би одмах узлетеле. Ловци су били љути на мене, опомињали су ме, али ја нисам одустајала, учинила сам све што је било у мојој моћи да их спасим.

Била сам тужна што их нећу више видети, али и јако поносна на себе. Одрасли мисле да су деца беспомоћна само зато јер су мала. Нису у праву, деца могу бити кориснија од одраслих.

Александар Голубовић, ученик IV₂ Земунске гимназије, Земун, прва награда

Сваки пут, све више, одсјај боли,
Тражим утеху у ове две јаме,
Нека гледа, спокојни леш што машта,
О златним јабукама измишљеног раја,
Знај, Одавно већ су труле!
Овај мирис барута и сутона без краја,
Обележени мастилом печат су на кожи.
Стојим ту и чекам, жице и срам,
Неке празне љуштуре, заспале у нама.
Скривени међ крзном, огрезли у зноју,
Скривени од себе и своје свести.
Гледам те твоје јаме и гадим се.
Ни трунке воде у тој пустињи мисли.
Још само нека нема сенка,
Онога што могао си бити,
Расипа свој глас у етар.
Слушају је само они,
Што од својих речи одавно су глуви,

Јелена Ћосић, ученица IV₂ Средње школе „Свети Трифун“, Александровац, прва награда

Правичност и богољубље могу се сматрати исправним полазиштем које ће свакој души пружити разумевање свих врлина. Приврженост и истинска посвећеност породици јесу путокази ка свевишњем. Постојаност љубави је дар ближњима и води спасењу свих њих, па и своје душе. Праведна и богољубива прамајка је колотечина у коју се сливају свесербске мајке.

Кћи греческо-византијског цара Романа IV Диогена, Ана, по замонашењу Анастасија, воскресну попут анђела. Грчешких крила, умилна гласа, показа своме касно рођеноме мезимцу тековине свога матерњег језика који му касније много послужи. У раној младости непозната или мало забележена, али с јасно учвршћеним везама између Србије и Византије. Именова га Растком, прасловенским светим дубом. По замонашењу га није видела и то јој остаде највећа рана на срцу. Видовита предвиде процваст хришћанства у

Саве и супруга жупана Стефана Немање, својом љубављу и преданошћу она сија као симбол вере, наде и љубави изнад свих осталих хришћанских врлина.

Света Мати Анастасија, учини да и ми будемо бар делић онога што си ти била као поносна Сербкиња. Покажи нам пут вере, наде и љубави, а понајвише овог трећег. Помози свима који ти се искреном молитвом моле сада и у векове векова, Амин.

Исидора Савић, ученица III₅ Хемијско-медицинске школе, Вршац, друга награда

Размишљам у болу
колико сујета уништи човека,
а заклео се да ће бити
несебичан довека.

У жељи да се свима
допаднемо, на крају,
сви наши циљеви у
једну мрву стају.

Грешке правимо,
али сваки дан се сврши
с мислима да се
завет не прекрши.

Истина је, највише има
онај ко најмање жели.
Ти људи, довољно су смели
да срећу виде где год то хтели.

У сваком човеку нађе се
делић, који одлучи да сакрије.
У њему ратују светлост и тама
које векују у свима нама.

Урош Станимировић, ученик IV₆ Земунске гимназије, Земун, друга награда

Будимо људи
(десет фрагмената на тему о човештву)

Кроз **Б**ајку
Кроз **У**м
Кроз **Д**алеко
Кроз **И**лузију
Кроз **М**истерију
Кроз **О**чај
Кроз **Љ**убав
Кроз **У**метност
Кроз **Д**ушу
Кроз **И**стину

Упутство: Читајте пажљиво прву реч сваког фрагмента. Порука о томе да будемо бољи људи.

2.

Сваки пут када бих легао да спавам, мајка би ми читала бајку или причала неку причу. Тај тренутак био би врхунац сваког мог дана. Приче су одувек биле моја страст, још одмалена... Уз њих је детињство било много лепше. Једно вече сам замолило мајку да ми објасни шта је, у ствари, прича. Памтићу њене речи док сам жив. „То ти је, дете моје, било у ноћи када је на свету владала тишина. Свет је био празан и досадан, све док једног дана човек није пронашао гушчје перо и упустио се у пустоловину звану маштање. На том путовању писац је досегао небеса. И прича се родила. Ја сам глас који је скривен у теби. Глас који очајнички жели да буде ослобођен. Невиност и сан сваког човека. Налазим се у свакој снежној пахуљи и пролазна сам колико и она. Али зато ако не ишчезнем у том тренутку када дотакнем земљу, остајем с тобом заувек. Ја сам свако сећање теби драго. Мене не можеш искоренити пошто ја живим у твом срцу. Ја сам прича“, говорила ми је мајка. То вече сам легао у кревет с најдражом успоменом из детињства – с причом у срцу:

Ана Крстић, ученица IV разреда Прве нишке гимназије „Стеван Сремац“, Ниш, друга награда

Извините, ко смо ми? Зар само сенке што краду светлост ужареним свецима, што обитавају у рушевинама људских храмова и спавају у каљавим огњиштима заборављених стремљења? Или смо можда остаци неких виших бића што давно изгубише своју звезду, па као птице у катрану дрхтавим крилима посежу за облацима?

Прича се да смо некад били праве птице високолетачи. Кажу сунце и ветрови, а ти одвајкада све виде и чују, да смо место прозирних црних врећа из којих као утваре вребамо киселим задахом и зеленим очима некад носили дуге црвене одоре проткане златном нити. С поносом смо дизали главе, мајушне и окићене, грабећи месечев осмех.

смо некад чували мелем за смртне ране, пре него што их трули дах преточи у отров. Не лију воде, лије крв. Не тече мед, већ бљује ватру. Срце се у плућа, мале сасушене листове, збило и шћућурило као какав болесник на самрти, искијавајући последњи свој откуцај.

Зар се не присећате с тугом минулих времена? Или сам то само ја? Али ја сам само једна влат на пространој ливади. Колико ли ће ми бити тешко да сви виде мој трзај из леда...

Не, склоните огледала, ломе се! То нисмо ми! Разроке немани које нам се ругају. Реците ми да нисмо. Учините све што треба да огледало више не лаже. Јер, бојим се да ће, ако предуго чекамо не радећи ништа, онај створ с друге стране и за нас престати да буде варка. А онда је стварно крај.

**Александра Ђуновић, ученица Ш₆ Медицинске
школе, Ужице, трећа награда**

Колико суза! Колико боли!
А човек је створен да се воли.
Без љубави чисте и искрене
моје срце међу људима вене.
Колико свађа и предрасуда!
Сломљена срца око нас су свуда.
Неки само гледају туђе грешке,
стављају им тако окове тешке.
Свако сваком хоће да суди.
Будимо људи!

Колико маски! Колико лажи!
Да се искреност цени више не важи.
Скини маску, покажи право лице.
Скини тај оклоп од бодљикаве жице!
Колико горчине, колико стида!

Колико љубоморе! Колико зависти!
Не можемо сви бити исти.
У тим разликама лепота се крије,
то разлог за огорченост није.
Колико патње! Колико туге!
Колико нас жели проћи испод дуге!
Погледај где твоја срећа дрема,
јер кад је други нађе љубоморе нема.
Осмех и срећу једино нуди.
Будимо људи!

Колико радости! Колико топлине!
Увек постоји неко ко се за тебе брине.
Сунчеви зраци се кроз облаке провлаче,
њихов додир осећам све јаче.
Колико осмеха! Колико среће!
Али то бол из срца отерати неће.
То може само љубав, искрена и чиста,
она због које искра у оку блиста.
Доброг човека у себе пробуди.
Будимо људи!

Сара Гајић, ученица IV₂ Земунске гимназије, Земун, трећа награда

Прва асоцијација на овај наслов, код већине људи, била би патријарх Павле и његове чувене речи. Код мене је то асоцијација на Душка Радовића и његове жеље за Нову годину:

„Желим вам да будете потребнији другима него они вама.

Да желите и можете више него што вам треба, а да све што вам претекне поделите с онима који не могу као ви. Немојте узимати много више него што дајете. Другим речима, **БУДИТЕ ЉУДИ.**“

Друга асоцијација коју изазивају ове речи јесте **ТОЛЕРАНЦИЈА.**

Живимо у времену када је толерантност не само висока друштвена вредност, већ и начин живљења и преживљавања. А ова реч веома добро открива шта јесте суштина толерантности или трпељивости, управо зато што је у њеном корену

остану у комуникацији, у истој просторији, јесте да толеришу једни друге. А када људи буду схватили да нису дужни ни да прихвате, ни да цене оно што је супротно њиховим вредностима, већ само да не показују агресивност, проценат толерантних ће се драстично повећати. Без толеранције нема културе.

Толеранција је поштовање, прихватање и уважавање богатства различитости у нашим културама, наша форма изражавања и начин да будемо људи.

То значи бити слободан, чврсто се држати својих уверења и прихватити да се и други држе својих. То значи прихватање чињенице да људска бића, природно различита, имају право да живе у миру и да буду онаква каква јесу. Такође, то значи да се ничија виђења не намећу другима. Различито не значи горе, већ само другачије. Видети различито значи видети позитивно.

Из себичности и сујете настају ситуације у којима људи пате било у духовном, или материјалном смислу.

Да ли су потребне несреће, ратови или деца којима треба новац за операцију да би смо постали свесни да око нас живе људи којима су наша пажња и помоћ потребне, да су то некада ситнице које од нас праве људе, а не нека грандиозна дела?

Не.

Анета Поповић, ученица IV разреда Српске школе у Клотену, Швајцарска, прва награда

Моји бака и дека живе у Србији. За време распуста идем код баке која је доста болесна и помажем јој у свему.

Ујутро идем да купим хлеб и млеко. После доручка помажем баки да сиђе низ степенице и да донесемо живу воду с чесме. Онда идемо на пијацу да купимо све што нам треба за ручак. После ручка, када се бака одмори, обавезно идемо у шетњу и на наш најомиљенији сладолед. Увече, кад се вратимо, помажем јој да се смести у кревет и да узме лекове. С другом баком идем да шетам Џерија, моју куцу и да купимо храну за њу.

С дедом волим да идем на плац да беремо воће: кајсије, јабуке и крушке и да уживам у лепој природи. Када кренемо кући, помажем му да однесемо баки воће које смо набрали. Уз пут ме деда одведе на најукуснију плескавицу у граду.

Ања Рабљеновић, 14 година, ученица Српске школе „Св.Сава“, Парма, Охајо, САД, прва награда

Када сам имала десет година, отишла сам у Србију. Једнога дана сам с баком, дедом и тетком шетала око парка. Видела сам доста људи без хране и пара. Један деда се наслонио на зид и свирао фрулу да заради новац. Приметила сам да му нико није давао новац. То ме је растужило. Брзо сам се вратила назад, извадила паре из џепа и дала му.

Као и ја, он се насмејао.

Наставили смо да шетамо. Кад сам се осврнула, видела сам десетак људи који су, окупљени око деде, слушали његову свирку и давали му новац. Обрадовала сам се јер сам допринела да му тај дан буде успешан.

**Ненад Станковић, ученик VII разреда,
факултативна настава на српском језику, КИЦ
„Спона“, Македонија, друга награда**

Једнога дана док сам се враћао из школе видео сам дечака из суседног разреда како иде кући. Ранац му је био препун књига па сам одмах помислио да је бубалица.

Одједном су према њему потрчала нека деца. Један дечак га је гурнуо и он је пао у блато. Наочаре су му одлетеле у страну. Пришао сам и пружио му руку и наочаре. Изненађено ме је погледао. Приметио сам да је био тужан.

Хтео сам да га утешим па сам рекао: „Пусти их, нека иду...“

До његове куће ишли смо заједно и разговарали. Рекао ми је да се зове Мартин. Сазнао сам и да воли фудбал, па сам га позвао да игра с нама. Рекао је да жели.

Дружили смо се лепо тог викенда и дали пуно голова. Уз игру смо постали добри другови.

Дошао је понедељак. Мартин ме је чекао на углу улице. Опет је носио препун ранац. Пришао сам и упитао га: „Шта ће ти те књижурина?“ Он ме је

Ненад Нешковић, ученик I₂ ЈУ ОШ „Свети Сава“, Рогатица, друга награда

Субота је дан за одмор, дан за игру, а напољу лијепо време. Истрчао сам из куће на улицу, где су ме другови већ чекали.

Радосно се смијемо, али онда приметимо да наш друг Милан није с нама. На балкону угледасмо Миланову мајку, много тужну. Рекла нам је да Милан болестан лежи. Престао је смијех. Сазнали смо да Милан мора на операцију, за коју његови родитељи немају довољно новца.

Иако мали, успјели смо да се договоримо и да, уз помоћ родитеља, сакупимо новац. Отишли смо код Милана и предали новац његовој мами. На њеном лицу смењивали су се осмијеси и сузе. Милан се насмијао и рекао нам да ће ускоро опет с нама да се игра.

Тако је и било. Милан је оперисан и сад је опет с

**Василије Дунџ Марковић, ученик Пв ЈУ СМШ
„Иван Горан Ковачић“ Херцег Нови, трећа
награда**

...Љубав као свеза савршенства дели
и једино њом јасно се показује
ко бити назван човеком заслужује,
а ко су они што лажно би име хтели.

У томе, заправо, и јесте разлика
између ништавног хипокрите
и подражаваоца Божијег лика
што и на земљи члан је небеске свите.

Даноноћних трудова то је награда
што у благости непрестаној од сада
па до конца времена, тај човек благује
и све, небо и земља, томе се радује.

И тако, с правом назван син Адама
достигнув тражену природу човека
дајућ' пример деци овога века:

Младенка Лазаревић, ЈУ СМШ „17. септембар“, Жабљак, трећа награда

На путу одрастања немој изгубити себе. И кад одрастеш, сачувај у себи дух дјетета с великим срцем. Живимо у свијету гдје су сви људи, али је ријетко ко човјек. Заправо, већина је заборавила и шта то значи. Ријеч љубав је изгубила смисао, а љубави има само онај који је даје.

Све што је остало на читавом овом свијету јесте један мали кофер снова и наде да ће се све промијенити.

Следећи пут кад видите звијезду падалицу, умијесто веће количине новца или боље каријере, пожелите да сте окружени људима који вас воле, и које ви волите, пожелите да имате здравље и стрпљење.

Научите да препознајете праве ствари. Можда седам светских чуда нису велике и велелепне грађевине, већ способност да видите, чујете, додирнете, окусите, осјећате, смијете се и волите.

Знате шта значи вољети, не плашите се да то и покажете.

Лако је смијати се неком. Љепше је смијати се с неким.

Ако желите нешто туђе, нека то буде осмијех, њега

Кристина Пиља, 14 година, Српска етничка школа „Свети Сава“, Аделејд, Аустралија, трећа награда

Чим смо чули да је био потрес у Краљеву, одмах је чика Дамјан Ј. предложио да и ми помогнемо настрадалим људима.

Мој ујко Горан је сакупљао помоћ. Он је имао пуне руке посла. Добри људи су давали прилоге. Чика Петар Ђ. је био болестан и није могао доћи до цркве да да прилог. Зато је ујко, после свете литургије, отишао код чика Петра. На столу је било 113 долара и 50 центи.

Ујко је питао:

„Чика Петре, зашто дајете још и 50 центи?“

„Ето, синко, то је све што овога тренутка имам у кући“, рекао је.

У емисијама Српског радија, причао је ујко о доброту чика Петра.

Б И С Е Р И
ОДЛЮМЦИ ИЗ ЛИТЕРАРНИХ РАДОВА

1. Данијела Алексић, ученица VII₂ ОШ „Браћа Недић“, Осечина

Помаже Бог!

Хвала, извини!

Будимо људи,

будимо фини!

Сви смо ми створени по Божијем лику,

свако од нас представља једну Његову слику...

2. Андреа Антић, ученица V₅ ОШ „Љуба Ненадовић“, Жарково, Београд

Човек ка човеку

често мржњу буди,

срећа се ствара,

зато, будимо људи.

Када неко пати

и туга га мучи,

треба бити човек,

а то се не учи.

Љубав и поштење

рађа се у свима,

слободе и мира

у сваком од нас има

Не треба мрзети

то баш може свако.
Помоћи свима
када помоћ треба
јер никад се не зна
одакле зло влада.
Чинити добро,
па ће Бог да суди,
зато у животу
сви будимо људи.
Помилујмо цвет
и дете по коси,
свако лепше јутро
живот ће да носи.
Будимо људи,
парола је моја,
тада ће нам живот бити
пун веселих боја.
Будимо људи,
то је много важно,
осећање среће
нешто је баш снажно.
Нико никог не треба
у животу да куди,
будимо поштени
и будимо људи.

кад око мене нису сви људи.
За срећу је потребно јако мало,
да љуби ближњег свако нек се труди;
на земљи тада зло би нестало,
сви би на свету били људи.

Снагом воље нек свако у себи
савлада мржњу да љубав победи;
рата и несреће било не би,
кад би нељуди постали људи.

Нек мисао патријарха живи,
да је упамтите заувек;
кад сте у болу или слави;
Сви смо ми људи, мало је ко човек.

4. Теодора Аћимовић, ученица VI₃ ОШ „Филип Филиповић“, Чачак

...Ја сам још увек само дете, али желим да сви живе нормално и да буду срећни.

Будимо људи и обратимо пажњу на друге.

Потрудимо се да помогнемо колико можемо, јер и наше мало неком може значити много. Овај свет може да постане много лепше место.

Отворимо своје очи и пажљиво погледајмо око

Понекад је и то довољно.

5. Теодора Богдановић, ученица V₂ ОШ „Јован Поповић“, Инђија

Будимо људи богати знањем,
препуни љубави,
који се дају и не штеде.
Будимо људи који се мере добротом,
јер само такви људи вреде.

6. Младен Бркић, ученик VII₁ ОШ „Јован Поповић“, Инђија

У свој тој машти деца би била владари,
а свет би био од чоколаде, бомбона и карамелица.
И оштре казне кад нешто скривимо.
На пример, да нема цртаних.
Авај, треба нам још пуно да бисмо ми могли да
будемо власт.
И тако се ја, дечак од десет година, нађох у улози
мајстора који руши стари,
насилан и борбен, а гради нови, мирољубив и
насмејан свет.
Уз помоћ деце, момака, девојака, мама, тата, бака,
дека и осталих који су још увек деца.

бисмо смели да урадимо. Али, ја мислим да ни такве људе не треба мрзети. Треба разговарати с њима и поправити их. Када од зле особе направимо човека и сами ћемо бити на вишем нивоу. С правим људима око себе имаћеш више самопуздања и жеље за животом...

8. Тамара Вилотић, ученица VII₃ ОШ „Боривоје Ж. Милојевић“, Крупањ

Допустимо успаваним славујима у себи да заносно, мило, запевају.

Њихова песма срца нек разгали,
нежна осећања нека дуго трају.

Откријмо скривену доброту у себи,
дарујмо јој крила, нек лети куд жели.

Она ће донети срећу и радост
кад се другом даје и с неким дели.

Немојмо да љубав узалудно вене,
не допустимо да у нама чами,
јер када је тако, онда туга влада,
и тада смо увек несрећни и сами.

9. Александра Вуловић, ученица VIII₄ ОШ „Милинко Кушић“, Ивањица

...Где сте пријатељи моји? Сладите ли се доле раним трешњама и наниним купинама? Сладите ли се горком истином, неуслишеним молитвама, палим борцима? Нема ме. Нема ме, јер беше моја душа рањива. А шта је то данас? Шта вам данас значе вера, топлина, успомена, сећање? Суза? Моја љубав је бескрајна, али мржња која се изродила сада је већ велика и преноси се као коров, уништава, не да ми расти. Жеђам за прошлошћу. Жеђам за оним даном када сам имала, а ниси ми завидео. Када сам волела, а ниси ме сломио.

...Не чекајмо да време прође, не чекајмо ту светлију будућност. Будућност је сада.

Гледамо у звезде зато што смо људи, а не постајемо људи зато што гледамо у звезде.

10. Марија Гаврић, ученица VI₃ ОШ „Филип Филиповић“, Чачак

Недеља је. Лешкарим у кревету и размишљајем о предстојећем дану. Из кухиње се шири пријатан мирис. Устајем, облачим се и одлазим у кухињу.

остало? Слаткиши, играчке, одећа и обућа, топла соба?

Узела сам свој мобилни и без размишљања постала пет порука на број наведен у новинама. Замолила сам родитеље и сестру да и они учине исто.

Знам, то је мало, али сам се ипак осећала боље.

Децо, родитељи, грађани, политичари, осврните се, погледајте гладне и болесне, учините колико можете, свима ће бити боље.

11. Војислав Гојгић, ученик VI₄ ОШ „Мирослав Антић“, Београд

Будимо људи,
помозимо другом
да досања
своје снове.

Будимо људи,
поделимо срећу,
мању или већу;

Чујмо Марков вапај
за шољу млека,
Маријин за папуче,
Ненадов за кревет
и право куче,

Помрчина похлепна
у понор нас вуче,
грешну душу мржња
у окове веже,
па је тешко свезаноме
напред корачати,
нечовеку живети
горе је и теже.

Лудило и страсти
помутили мисли,
лаж и разврат тегом
притискају груди.
Отргни се, човече,
погрешног живота,
док још није касано,
дај, будимо људи!

Умиј душу своју
на извору части,
бистром водом отерај
мржњу и страхоту!
Љубав и доброта
одвезаће ланце,
отворити врата
новоме животу.

Племенитим мислима

већ будимо људи!

13. Огњен Дудић, ученик петог разреда ОШ „Б. П. Пинки“, Сремска Митровица

...Човек је добро бити,
то немој никад заборавити!

14. Емилија Ђорђевић, ученица VIII₁ ОШ „Ђура Јакшић“, Јелашница

Деца нек нам красе земљу,
а небо птица лет.
Смехом заразимо свет!
Будимо људи!

Лако је судити,
лако је злобан бити,
ратове велике водити
и бол наносити.
Будимо људи!

Отворимо срца,
доста је страха,
доста песница.
Будимо људи!

кад жељан си правде:
Будимо људи!
Кад причаш уз ветар,
кад пловиш уз реку,
до понора дели те
још само метар,
а тамо те гурају
речи што пеку:
Будимо људи!

За мало топлине
и љубави мало,
покажи срце,
нек крене одавде,
нека громови грме
и ветар се чује,
Свети патријарх Павле
поручује:
„Будимо људи!“

16. Верица Живић, ученица VI₂ ОШ Суботиште

...Неки људи теже ка новцу а неки ка љубави.
Још увек сам мала да схватим суштину живота.
Али, као и свако дете, имам своје снове, које бих
волела да остварим.

било пуно када на улазу видимо озарена старачка лица. Сматрали су нас породицом. Али једна старица се издвајала... Стално је збуњено гледала и никада није проговарала. Поред ње је увек седео дрхтави старчић, хранио је и нешто јој говорио. Питале смо га шта му је та старица и зашто је таква. Рекао нам је да је она његова жена и да пати од тешког облика заборављања, не препознаје никог, чак ни њега. „Зашто сте по цео дан с њом ако она не зна ни ко сте?“, упитала сам. Старац се тужно осмехнуо: „Децо, она не зна ко сам ја, али ја знам ко је она!“

18. Катарина Илић, ученица VIII₄ ОШ „Љупче Николић“, Алексинац

...Још ми је пред очима лице девојчице којој је рат однео осмех с лица, узео родитеље, а њу бацио у свет непознатих. Била је сама у дому, у коме су сва деца била сама. Нас неколико из вртића „Лане“ припремили смо приредбу за њих. На дружењу које је уследило брзо су нас прихватили сви осим ње. Ником није прилазила, а њен поглед је говорио: „Не прилази!“ Хтела сам да с њом поделим своју срећу. Желела сам да јој ублажим тугу и да стекнем нову, тако лепу другарицу. Загрцај је био све што сам

Тог дана сам схватила да сам већ одрасла, надам се, у доброг човека.

Није битно да ли једемо хлеб или колаче. Да ли носимо крпе или скупа одела. Да ли живимо у дворцу или колиби. Свако је власник своје савести и осећања. Док смо млади, излијмо их у добре калупе и већ смо на пола пута ка свом циљу – да будемо људи.

19. Јован Илић, ученик VI₂ ОШ „9. октобар“, Београд

Будимо људи. Искоренимо зло и неправду.

Учинимо све да брат брата с љубављу погледа у очи. Учинимо све да се нико не дохвати мача.

Учинимо све да више не буде рата.

Будимо људи. Покажимо своја осећања. Помозимо сиромашнима и болеснима. Покажимо своје милосрђе. Будимо људи. Обратимо пажњу на старе и изнемогле. Обратимо пажњу на наша села и градове. Обратимо пажњу на посрнуле птице. Учинимо живот благородним. Човек живи тако кратко а може да учини тако много.

20. Сара Илић, ученица VIII₁ ОШ „Миодраг Чајетинац Чајка“ Трстеник

Друштво се напoкoн oслoбoдилo. Питaњa су пoчeлa дa плъуштe.

„Пoлaкo, пoлaкo! Имaмo врeмeнa. Видим дa стe рaдoзнaли. Зa пoчeтaк дa сe прeдстaвим. Јa сaм Анђeлинa“, чуo сe умиљaт глaс.

Испричaлa нaм је свoју причу. Бoлује oд дeчјe пaрaлизe. Билa је мaлa кaд су јoј рoдитeљи пoгинули, aли сe јoш увeк сeћa бaкинoг изрaзa лицa кaдa су је тeлeфoнoм oбaвeстили o сaобрaђajнoј нeсрeћи. Анђeлинa oд тaдa живи с бaкoм и дeкoм. Упркoс свoјoј бoлeсти, зaвршилa је oснoвну, a зaтим и eкoнoмску шкoлу, a сaдa нaстoји дa зaврши Екoнoмски фaкултeт.

Рeклa сaм јoј дa дo сaдa нисaм упoзнaлa тaкo хрaбру и упoрну oсoбу и дa бих вoлeлa дa сe нaшe дружeњe нaстaви.

21. Исидoрa Исaкoвић, учeницa OШ „Пoсaвски пaртизaни“, Oбрeнoвaц

Вeчeри јeднe тихe и снeнe

У нaшeм дoму рaспрaвa пoчe:

„Штa је зa живoт вaжнo, битнo?“

Сви су сe трудили дa ми прeдoчe.

Сeстрa ми кaжe: „Буди фaцa“

Тo је oнo штo прoлaзи сaдa!

Да би освојила широки свет!“

Тата опет: „Спортиста буди.
У здравом телу здрав дух влада.
То је од памтивека важно било,
Како некада, тако и сада!“

А деда стари дрхтавим гласом
Рече, уз осмех: „Човек буди!
То је оно што срећу чини,
Зато, најпре, БУДИМО ЉУДИ!“

22. Милош Јањушевић, ученик VI₂ ОШ „Јован Поповић“, Инђија

А човек, ако је човек прави,
не може на кантар да се стави.
Од висине су важније дубине,
речи и дела су најважније тежине.

23. Бојана Јовићевић, ученица II₁ ОШ „Филип Вишњић“ радионица „Чудесно перо“, Београд

Будимо људи који желе
да никада не влада туга,
да суза не тече

само љубави и среће.

24. Петар Кнежевић, ученик IV₂ Средње школе „Свети Труфун“, Александравац

Три Сербске соколице
Ој, Љубице Чардајевић,
ти свемоћни Сербски вожде
најсветија од свих светих
избави нас скрајнуте.
Ој, Милунка, копривничка,
„ки“ из трња поникнула,
на Жељин се надвинула,
помилуј нас и ти грешне.

У Приједору граду
чудно чудо кажу
Јелена Тривић воскреснула,
из мртвих се воздигнула,
цитостатике одмакнула,
мушко чедо родила.
Боже мили, Боже драги,
воздигни је восељенски.

25. Марија Крстић, ученица VII₂ ОШ „Краљ А. Карађорђевић“, Прњавор

Осврниите се... Око вас, поред и у вама је љубав...
Осмехните се, уместо горчине, проспите топлину...
Огрејаће вас, а и све око вас... И биће вам топло око
срца...

Молим вас...

Загледајте се у себе... Дубоко у вама уснула је
људскост... Није заборављена, само је скривена.
Изнесите је на светлост. Обасјаће и вас и нас... и све
око нас...

Молим вас, будимо Људи.

Молим Вас, и вас...

26. Сретен Луковић, ученик V разреда ОШ „Милутин Јеленић“, Доња Трнава

Исти је правилник за све генерације:
Више љубави и толеранције!
Нека, људи, владају мир и слога,
а не шкоди ником ни вера у Бога!

27. Аница Луковић, ученица VI разреда ОШ „Милутин Јеленић“, Горња Трнава

Кад сунце живота ка западу крене
и хоризонт наде се смрачи,
немој губити радост, непознати дечаче!

друже и другарице!

28. Марија Мандић, ученица VII₁ ОШ „Посавски партизани“, Обреновац

Јутрос сам устала раније него обично. У дневној соби сам затекла маму како с пажњом гледа телевизор и плаче. Села сам поред ње и загрлила је. Заједно смо наставиле да гледамо емисију. Тема је била: „Хранитељске породице код деце ометене у расту и развоју.“

Толико сам ушушкана у свом лепом и топлом дому да нисам ни свесна колико напуштене, остављене, одбачене, напаћене деце има у мом окружењу.

Најгоре од свега јесте што су та деца на неки начин хендикепирана и заостала у развоју. Обрадовало ме је што, упркос њиховим телесним манама, има дивних људи, који им пружају дом, љубав, топлу реч и загрљај.

Дечкић Марко има шест година. Мајка га је оставља са само месец дана у Дому у Звечанској. Његова дијагноза гласи: глувонем уз блажи облик церебралне парализе.

Млада жена која волонтира у истом месту почиње да се занима за тог потиштеног, уплашеног малог

29. Душан Мирчић, ученик VII₁ ОШ „Ђура Јакшић“, Зајечар

...Ослушнимо и тонове срца мека
и проговоримо мудрим гласом,
па нек раширених руку
ушушкана радост спокојно чека
пред вратима раја и људским спасом...

30. Немања Митић, ученик VI₁ ОШ „Дестот Стефан Лазаревић“, Бабушница

Волим људе који не живе само за себе, већ живе и
раде и за друге: за своју децу, своје родитеље, за
свој завичај, али и за туђу децу, за болесне људе, за
читаву отаџбину, мајку Србију.
Нека се доброта у нама пробуди,
будимо добри, племенити људи!

**31. Тијана Михајловић, ученица VIII₁ ОШ
„Станимир Вељковић Зелe“, Бојник**

Живот учи човека
да буде добар у свему,

јер у животу се учи, учи, учи...

32. Марија Мојсиловић, ученица Машинско-саобраћајне и уметничке школе у Чачку

...Морем непромишљености
лица се губе,
урањају у заборав.
Над њима
вечне ситнице лебде
облаком стваралаштва.
Ледени звук ноћи
пружа мразовите симболе
кроз боје исецкане,
нејасне и пуне.
Додир мисли стапа се у реку,
речи пробијају стакло
док брзаком јуре
унедоглед.

33. Николина Николић, ученица VI₂ ОШ „Суботиште“

У невољи пружи спаса руку
сваком ко је у жалости, пружи.
Лепом речју ти ублажи муку,

Што другима учиниш доброга
хвала биће за спас душе твоје.
То чуће се до самога Бога,
добро чини – теби биће боље.

Сви смо људи, ал' ти буди Човек!
Зла ће бити док је света!
Твоје добро биће довек
у том мраку тачка светла!

34. Александра Обрадовић, ученица VII разреда ОШ „Јован Курсула“ Варварин

Људскошћу се прозор на човеку отвара
Говорити о љубави то је већ помало волети, али
нису сви људи створени за љубав и доброту и нису
све душе способне да приме тај највећи дар од Бога.
То осећање је старо колико и свет, било је и остаће
покретач свега доброг и племенитог у њему. Где
царују љубав и доброта, ту су негде и остале
човекове врлине. Из љубави се неће изродити
ништа рђаво и подло, а доброта не познаје
себичност и завист. У племенитом срцу има места
за све. Оно љубав тражи и налази у мирису цвећа, у
лету лептира, у првом пролећном сунчевом зраку.
Љубав је та која с плаветног неба тера све кишне

побожнима направи људе безбожне, и да од обесхрабраних начини хероје. Зато их треба пустити да уђу у наша срца и да заувек остану ту. Свет би био племенит и леп када би свако људско дело било вођено руком доброте и љубави.

35. Никола Пауновић, ученик VII₁ ОШ „Обреновац“

На врху брда које дели Конатице и Баљевац стоји једна стара, оронула кућа. Измучена, годинама шибана ветровима и кишама, стоји ту сама и пркоси времену. Кад сам хтео да видим кућу изблиза, рекли су ми: „Не иди, тамо је и Бог рекао – лаку ноћ! У тој кући живи само једна ћопава баба са својом једнооком цукелом.“

Киша само што је стала, а ја сам вукао ноге уз брдо док сам се приближавао усамљеној кући. Тишину после кише реметила је гласна граја. Кад сам се приближио дворишту, угледао сам децу како каменицима гађају пса који се склупчао испод гомиле дасака. Чуо сам га како тужно цвили. Бес и нека туга спопали су ме кад је провирио. Пас ме је гледао оним једним оком, из кога као да је канула суза.

Шта то радите? Зашто гађате мог пса?“ прекнуо

сам га помиловао. Утом угледах старицу како долази из баште. Тешко је ходала. Пришла је и погледала ме некако благо, као мајка или као бака. Помиловала ме је по коси и рекла: „Имам пекмез, домаћи, од кајсија.“

Никад нисам јео лепши хлеб, ни лепши пекмез. Док сам се спуштао низ брдо, чуо сам весли лавез пса и помислио како можемо да будемо људи, иако смо деца.

36. Ана Петров, ученица седмог разреда ОШ „Др Арчибалд Рајс“ Београд

Помоћ пружи кад коме затреба,
и твоје мало значиће много,
не чекај да ишта падне с неба,
битно је само да неком си помого.

И увек кад затреба, буди при руци,
јер добро у људима још постоји.
Јунаци се прави познају на муци
и тада настају прави хероји.

Важно је хтети, желети и моћи
у правом тренутку свакоме помоћи.
Не дај да неко та врата затвара,
задужбина се само срцем ствара

сазрели – баш као и јесен,
која је сваке године све сивља и тмурнија
и све ми теже пада – старија сам, можда паметнија,
али и те како свесна да се детињству ближи крај.
Ја то не желим! Хоћу да заувек останем дете –
мало, радознано,
несташно, безбрижно, весело...

38. Наталија Печић, ученица VIII₃ ОШ „Миодраг Чајетинац Чајка“, Трстеник

...Када би тужна песма птица у кавезу могла да буде
исказана речима, када би крике животиња неко
умео да разуме, када би зли људи осетили пакао
ратова, свет би личио на оазу раја. Сјајне звезде
трепериле би слободним небом. Лишће на дрвећу
њихало би се у ритму веселе арије славуја, а лет
лептира личио би на коло дугиних боја. Ваздух би
мирисао мирисом правог, искреног човека, а говор
слободе био би говор љубави.

...Не затварајмо очи пред налетима злих судбина.
Туђи бол и патњу осећајмо као своје. Помозимо
ономе коме је помоћ потребна. Дајмо сиромашнима
јер је рука која даје увек изнад оне која прима.
Насмешимо се оном коме је осмех потребан.
Чврсто загрлимо тужне и пружимо им утеху.
Будимо људи!

сваком треба другу шансу дати,
па ће нам живот бити мирнији и лепши,
јер ко себе савлада, постаће још јачи
и као последњи, биће увек први.

Кад бисмо пружили руке једни другима,
само кад бисмо хтели,
направили бисмо коло око света,
за радост и срећу сваког детета.

Пробуди доброту када зора сине,
пошаљи песму у висине,
нека је носе ласте и роде,
нека сви путеви ка срећи воде.

40. Сунчица Радосављевић, ученица VI₂ ОШ „Васа Чарапић“, Бели Поток

Данас је срамота имати мали џепарац.
Данас је срамота нешто знати у школи.
Данас је срамота пити сок, а не алкохол.
Данас је срамота да не пушиш.
Данас је срамота не носити фирмирану одећу.
Данас је срамота лећи на време да би се наспавао.
Данас је срамота слушати своје родитеље.
**ЖАЛОСНО ЈЕ, АЛИ ДАНАС ЈЕ СРАМОТА БИТИ
ЧОВЕК!**

Не треба да будемо такви, будимо задовољни оним

Желим да сва деца света, без обзира на боју коже, веру или нацију, живе срећно, играју се и уживају у свом детињству.

42. Александра Савић, ученица III⁴ Економске школе „Нада Димић“, Земун

„Ово ми је исувише познато“, прође ми кроз главу када ми десетогодишња Милица у сузама упаде у заграљај и исприча шта јој се десило.

Најболнија слика из детињства поново се пробуди у мени. Ишла сам у трећи разред основне школе, учила, играла се с вршњацима. То је било време када још нисмо правили разлике међу собом, када нам није било важно шта чији родитељи раде, ко где живи и колико има. Живели смо у наивном свету децјих догодовштина.

Онда се некако, као у тренутку, све променило. Деца богатих родитеља почела су да долазе у скупим оделима и патикама и постала некако исувише озбиљна. Помодарство је узело маха и неки су почели да се појављују са скупим стварима које мени нису биле битне, па ми нису биле ни потребне да бих била срећна.

Тог дана, који ми се вратио у сећање, седела сам на клупици у школском дворишту и посматрала празне љуљашке и клацкалице. Одједном ми је приша група деака из другог одељења. Један је

ходницима школе и улетела у загрљај једне професорке.

Данас сам ја професорка. Родитељи су ми погинули када сам имала пет година и након тога сам живела с баком и деком чија су примања била скромна, али мени то никад није сметало. Оним дечацима јесте. Кад је уплакана Милица завршила причу, ја сам јој испричала своју, све онако како је било, и она се, уздигнуте главе и јака као ја пре тридесет година, вратила у своју учионицу.

Неко куца на врата.

– Добар дан, изволите.

– Добар дан. Ја сам Миличин тата. Хтео сам да вам захвалим...

Уследила је кратка пауза.

– Знаш, онај дечак који је иступио из руље... и увредио те... Био сам глуп и поводљив онда. Не могу да учиним ништа, само те сад молим... опрости ми...

43. Тамара Соколов, ученица VII разреда ОШ „Др Арчибалд Рајс“, Београд

Пустите ме да замишљам

од деска звездану пращину

Видети и ситнице
без срца нећемо моћи!

44. Урош Стојиљковић, ученик I₃ Уметничке школе, Ниш

...Жицу кроз коју ми је, повезујући слепоочнице, непрестано струјала ужурбана мисао, притежући је, и измученост нерава јутарњим кошмаром, распрхнуо је чудесни голуб, поскакујући ми пред ногама.

Враћајући се из града омлитавеле воље, тај сањиво бели голуб, страствено ружичастих ножица, био је посве призор доброћудне тишине. Нервозне шије и мудрог погледа, доскакутао је до баре. Најзад, само пратећи себи зацртану путању, ускочио је у њу, правећи штапићастим ножицама истосредишне кругове. Кретао се по том талогу прашине у води, која је била свуда око њега, само мочећи стопала, искрено и предано држећи своју белину неокаљаном. И пре него је, једнако изненада као што се и појавио, замахао крилима, сетио ме на све оно што, ма где били, можемо и треба да будемо.

45. Тамара Тринка, ученица V₁ ОШ „Филип Вишњић“ Београд

Поштујмо све заповести Божије,
загрмимо ближње и што снажније

Даме и господо, представници свих земаља!
Ја, Невена Ћућуз, ученица осмог разреда, данас заступам интересе свих грађана који нису овде, чији глас је слаб и тих и чија имена никада нећете сазнати. Желела бих да смо сви равноправни, али седам милијарди људи не може да стане у ову салу. Та велика већина чији се глас не чује мора да вам верује. Немојте злоупотребити то поверење. Борите се против расизма јер боја не одређује човека. Замислите једнобојни свет. Какво страшно место. Ако чујете да неко говори да је вреднији или паметнији само због боје коже, понудите му у ресторану само храну у једној боји. Може јести сладолед од ваниле до миле воље, али на чоколаду, нека заборави. Сме да једе само беланце, али жуманце већ не. Кад смо већ код чоколаде и жуманца, стидим се колико је људи на свету гладно. Да ли тај стид осећате и ви, који нешто можете да промените? Путујете по свету, возите скупе аутомобиле, свако од вас одседа у хотелима који имају велике прозоре. Отворите те прозоре, спустите затамњена стакла својих аутомобила и погледајте људе и децу који просе, оскудно обучени, гладни. Новца има, али није подједнако распоређен. Борите се за образовање и једнаке шансе. Немојте да вас уцењују они који зарађују на нафти и оружју, јер ви сте представници својих

речи прошло, и ја не бих да то време даље трошим на причу коју сви знате. Хвала вам на пажњи, ћутању и подршци.

47. Ања Урошевић, ученица ОШ „Јован Поповић“ Инђија

Послушај децу, своју, или мене.
Не говорите нам да смо мали.
Свет би био много бољи
да су и вас као децу послушали.

48. Петар Цанић, ученик ОШ „Петар Кочић“, Инђија

Желео бих да свет буде цвет.
Латице да буду људи.

Желео бих да свет буде сунце.
Зраци да буду људи.

Желео бих да свет буде небо.
Облаци да буду људи.

Желео бих да свет буде дуга.
Дуга да буду људи...

Јер многи су жедни, болесни, гладни, сами...

Ми нисмо само сенке на сунцу,
Можемо бити мала сунца на врхунцу,
Која међу људима бришу раздаљине,
Која туђем детету кажу: „Сине!“

Прави људи дуго трају у другима,
У свом народу, као и у туђим народима,
И ма колико су различите вере,
Људи се добротом и чашћу мере.

ДАНИ ЋИРИЛИЦЕ 2013.

„Дани ћирилице“, посвећени Ћирилу и Методију, у периоду од 24. до 26. маја одржани су дванаести пут, а покренути су са жељом да допринесу очувању српске културне баштине, језика и писма, песме и игре, старих заната, обичаја и православне вере.

Окосницу овог културног догађаја представља конкурс за најбољи литерарни рад, најлепши краснопис, калиграфски рад, вез, рељеф и илустрацију и израду лутке у народној ношњи. Његове теме су се мењале из године у годину: Вера Нада и Љубав, Срб, Милосрђе, Доброта, Колевка, Част, Брат, Мостови, Будимо људи.

На конкурс за најбољи литерарни и најлепши ликовни рад, који је Министарство просвете уврстило у Програм републичких смотри, ове године се одазвало 6.500 учесника из више од 400 основних и средњих школа из Србије, Републике Српске, Црне Горе, Хрватске, Македоније, Грчке, Румуније, Мађарске, Албаније, Аустрије, Немачке, Швајцарске, Шведске, Финске, Норвешке, Енглеске, Кине, Аустралије, Јужне Африке, Новог Зеланда, Америке, Руске Федерације и Француске.

прегледали су више од 6.500 радова, од којих су наградили 88 а похвалили 46 аутора.

Највећу пажњу привукло је шест лутака које представљају мобу у западној Славонији, а које су направиле и обукле полазнице Српске етничке школе из Аделаиде у Аустралији, уз помоћ учитељица Јелене Рекић и Горанке Пиља.

Награђеним ученицима подељено је око 600 вредних књига, од којих су више од половине поклонили издавачи.

Током боравка у Баваништу, учесници конкурса учествовали су у раду малих радионица за калиграфију, керамику, вез, аранжирање цвећа и српског кола. Већина гостију посетила је и манастир у Баваништу.

Осим изложбе награђених радова, посетиоци су видели и изложбу икона студената Српске православне цркве за живопис и конзервацију.

У рано предвечерје одржан је концерту народних игара.

У суботу, 1. јуна, Његово краљевско величанство принц Александар и принцеза Катарина за најуспешније учеснике конкурса, њихове наставнике и мале домаћине из Баваништа, организовали су пријем у Белом двору. Пре повратка кућама, деца су посетила Музеј Вука и Доситеја и Етнографски музеј.

Изложба награђених ликовних радова одржана је током јуна у деканату Медицинског факултета у Београду, а током августа у згради Архива у Смедереву. Ширу поставку ове изложбе видеће и многобројни посетиоци предстојећег Међународног сајма књига у Београду, а том приликом ће бити представљен и пети том *Зборника најбољих литерарних радова*, који је пред вама.

„Дани ћирилице“ представљени су крајем прошле године ученицима Српске гимназије „Доситеј Обрадовић“ из Темишвара, а почетком априла ове године ученицима Српске гимназије „Никола Тесла“ из Будимпеште. Крајем августа у Сутомору су, у оквиру „Дана Заграђа“ представљени и „Дани ћирилице“.

Најуспешнијим учесницима овог конкурса своје књиге су поклонили: Вукова задужбина, „Прометеј“ ДОО Нови Сад, Народна књига, Клетт ДОО, Службени гласник, Београдска књига ДОО, САНУ, Бук ДОО, Матица српска, Академија СПЦ, Досије ДОО, Арс либри ДОО, Компанија Новости, Лагуна ДОО, Задужбина Илије Коларца, „Мирослав“, ИП „Јован“ ДОО, Арка ДОО, издавачка кућа „Пчелица“, Српска књижевна задруга, Креативни центар ДОО, Завод за уџбенике Београд, Руска школа, Геопоетика ДОО и Јасен ДОО.

Манифестација је одржана под покровитељством Општине Ковин, Министарства просвете, Министарства културе, а у сарадњи с Вуковом задужбином, ОШ „Бора Радић“, Црквеном општином, Библиотеком „Теофило Димић“, Активом жена „Дуга“ и другим људима добре воље.

**РЕЗУЛТАТИ
КОНКУРСА „ДАНИ ЋИРИЛИЦЕ
БАВАНИШТЕ 2013.“**

ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ

МЛАЂИ ШКОЛСКИ УЗРАСТ

ПРВА НАГРАДА

1. Миљана Стевановић, ученица I разреда ОШ „Ђура Јакшић“, Топоница, учитељица Сенка Мишић;
2. Милица Ковачевић, ученица II₅ ОШ „Владислав Рибникар“, Београд, учитељица Наталија З. Трајковић;
3. Ива Лујић, ученица III₁ ОШ „Браћа Барух“, Београд; и

6. Андреј Субу, ученик IV разреда ОШ „Др Јован Цвијић“, Зрењанин;

7. Славица Ненадовић, ученица IV₂ ОШ „Бранко Радичевић“, Кузмин, подручно одељење Босут.

ТРЕЋА НАГРАДА

8. Анастасија Судимац, ученица II₁ ОШ „Филип Вишњић“, ментор Миланка Јусбашић;

9. Теодора Марковић, ученица III₁ ОШ „Посавски партизани“, Обреновац; и

10. Марко Илијевић, ученик IV разреда ОШ „Жарко Зрењанин“, Бока, учитељица Љиљана Ђурић.

СТАРИЈИ ШКОЛСКИ УЗРАСТ

ПРВА НАГРАДА

11. Сузана Вуковић, ученица VII₂ ОШ „Јован Поповић“, Инђија; и

12. Андреја Младеновић, ученик V₂ ОШ „Краљ Петар II Карађођевић“, Београд.

ДРУГА НАГРАДА

13. Милица Пилиповић, ученица VIII₂ ОШ „Јован Поповић“, Инђија;

14. Дуња Бањац, ученица VIII₁ ОШ „Јован Поповић“, Инђија;

15. Тамара Вукосављевић, ученица VIII₁ ОШ „Миодраг Чајетинац Чајка“, Трстеник; и

16. Даница Вујчић, ученица V разреда ОШ „Ђура Јакшић“, Београд.

18. Драгана Новаковић, ученица VI разреда ОШ „Бранко Радичевић“, Мелница, ментор Звездана Станојевић; и

19. Милош Дражета ученик V разреда ОШ „Ђура Јакшић“ Београд.

СРЕДЊА ШКОЛА

ПРВА НАГРАДА

20. Александар Голубовић, ученик IV₂ Земунске гимназије; и

21. Јелена Ћосић, ученик IV₂ Средње школе „Свети Трифун“, Александровац, проф. Велибор Симчевић.

ДРУГА НАГРАДА

22. Исидора Савић, ученица III₅ Хемијско-медицинске школе, Вршац, проф. Нађа Бранков;

23. Ана Крстић, ученица Прве нишке гимназије „Стеван Сремац“, Ниш; и

24. Урош Станимировић, ученик IV₆ Земунске гимназије.

ТРЕЋА НАГРАДА

25. Александра Ђуновић, ученица III₆ Медицинске школе, Ужице, проф. Јелена Килибарда; и

26. Сара Гајић, ученица IV₂ Земунске гимназије.

ДИЈАСПОРА

ДРУГА НАГРАДА

29. Ненад Станковић, ученик VII разреда, факултативна настава на српском језику КИЦ Срба у Македонији „Спона“; и

30. Павле Нешковић, ученик П₁ ОШ „Свети Сава“ Рогатица.

ТРЕЋА НАГРАДА

31. Василије Дунић Марковић, ученик П₅ Гимназије „Иван Горан Ковачић“, Херцег Нови;

32. Младенка Лазаревић, ученица ЈУСМШ „17. септембар“, Жабљак, ментор Миладинка Пејовић; и

33. Кристина Пиља, ученица Српске етничке школе „Свети Сава“ Аделандаејд, ментор Јелена Рекић.

СПЕЦИЈАЛНЕ НАГРАДЕ

НАЈБОЉИ ЛИКОВНИ РАД НА КОНКУРСУ

34. Урош Петровић, ученик I₂ ОШ „Бора Радић“, Баваниште, учитељица Јасмина Антић; и

ПРИКАЗ МОБЕ У ЗАПАДНОЈ СЛАВОНИЈИ – лутке; и

35. Српска етничка школа „Свети Сава“,

Аделандаејд, Аустралија, ментор Јелена Рекић и

ДРУГА НАГРАДА

36. Доротеја Тошић, Вртић „Цврчак“, Бачко Добро Поље, васпитачице Вера Адамовић и Снежана Грубишић.

МЛАЂИ ШКОЛСКИ УЗРАСТ

ПРВА НАГРАДА

37. Дуња Шамбо, ученица IV₃ ОШ „Вук Караџић“, Књажевац.

ДРУГА НАГРАДА

38. Милица Вујаковић, ученица Пд ОШ „Петар Кочић“, Темерин, учитељ Богољуб Зец;

39. Лена Пауновић, 11 година, ДАМ керамик студио, Београд.

ТРЕЋА НАГРАДА

40. Јана Добријевић, ученица IV₃ ОШ „Петар Кочић“, Инђија, учитељица Марија Алфировић;

41. Јована Тубић, ученица III₁ ОШ „Ђура Јакшић“, Кикинда;

42. Јована Новитовић, 10 година, ДАМ керамик студио, Београд.

СТАРИЈИ ШКОЛСКИ УЗАРСТ

ПРВА НАГРАДА

43. Милош Марковић, ученик ОШ „23. октобар“, Кленак;

46. Наташа Перић, ученица VI разреда ОШ „Небојша Јерковић“, Буђановци;
47. Разија Смајиловић, ученица VII₄ ОШ „Никола Тесла“, Раковица;
48. Лазар Чалић, ученик VIII₂ ОШ „Сава Шумановић“, Ердвик, ментор Вјерка Станковић; и
49. Бојана Павловић, ученица VIII₁ ОШ „Краљ Александар Карађорђевић“, Прњавор, наставник Божидар Петровић.

ТРЕЋА НАГРАДА

50. Марко Стевић, ученик ОШ „Угрин Бранковић“, Буковска, Кучево;
51. Теодора Станишић, ученица V₁ ОШ „Стеван Дукић“, Београд;
52. Љ. Карајанковић, ученик V₃ ОШ „Никола Тесла“, Раковица;
53. Исидора Томић, ученица V₁ ОШ „Академик Радомир Д. Лукић“, Милошевац, ментор Тања Павловић Панов; и
54. Милица Крсманић, ученица VIII₁ ОШ „Краљ Александар Карађорђевић“, Прњавор, наставник Божидар Петровић.

СРЕДЊА ШКОЛА

ПРВА НАГРАДА

55. Андреа Глигоријевић, ученица Школе за текстил, Лесковац; и

57. Татјана Мартички, ученица II лт Школе за дизајн „Богдан Шупут“, професор Госпава Манојловић;
58. Александра Глигорић, ученица II разреда Школе примењених уметности, Шабац, ментор Наташа Јовановић; и
59. Борисав Матић, ученик I₃ Гимназије, Врњачка Бања, ментор Биљана Марковић Крагуљац.

ТРЕЋА НАГРАДА

60. Срђан Гатарић, ученик III лт Школе за дизајн „Богдан Шупут“, професор Госпава Манојловић;
61. Зорана Топић, ученица II разреда Гимназије „Сава Шумановић“, Шид, професор Бранислава Павловић;
62. Ивана Бугар, ученица II разреда Школе примењених уметности, Шабац, ментор Наташа Јовановић; и
63. Тамара Тумбасевић, ученица I разреда Школе примењених уметности, Шабац, ментор Наташа Јовановић.

ВЕЗ

МЛАЂИ ШКОЛСКИ УЗРАСТ

ПРВА НАГРАДА

64. Страхиња Војводановић, ученик II разреда ОШ „Стеван Мокрањац“, Кобишница, учитељица

66. Софија Трифуновић, ученица ОШ „Петар Кочић“, Инђија;
67. Елхана Гојак, ученица II разреда „М. Стиковић“, Пријепоље; и
68. Бранка Станковић, ученица I₂ ОШ „Димитрије Тодоровић Каплар“, Књажевац.

СТАРИЈИ ШКОЛСКИ УЗРАСТ

ПРВА НАГРАДА

69. Јелена Антић и Јелена Марковић, ученице ОШ „Бора Станковић“, Каравуково, наставница Марија Ристић Ивановић.

ДРУГА НАГРАДА

70. Марија Мобелјић, ученица VI₄ ОШ „Иван Милутиновић“, Београд, наставница Јасмина Тица.

ТРЕЋА НАГРАДА

71. Јана Никић, ученица VII₁ ОШ „Сутјеска“, Рашка, ментор мр Анђелија Роглић; и
72. Сашка Тасић, ученица VII разреда ОШ „Јастребачки партизани“, Балајнац.

СРЕДЊА ШКОЛА

ПРВА НАГРАДА

73. Џејлана Макић, ученица II₃ Гимназије, Пријепоље.

ДРУГА НАГРАДА

74. Љубица Вуђић, ученица IV - Техничке школе

ЛУТКЕ

МЛАЂИ ШКОЛСКИ УЗРАСТ

ПРВА НАГРАДА

76. Коста Митровић, ученик II₂ ОШ „Дубрава“
Књажевац.

ДРУГА НАГРАДА

77. Милица Нишавић, ученица III разреда ОШ
„Милица Павловић“, Чачак;

78. Миња Радивојевић, ученица I₃ ОШ „Димитрије
Тодоровић Каплар“, Књажевац, учитељица Желица
Петровић; и

79. Анђела Радин, ученица I₂ ОШ „Бранко
Радичевић“, Стапар.

ТРЕЋА НАГРАДА

80. Момчило Васић, ученик ОШ „Петар Кочић“,
Темерин, ментор Богољуб Зец;

81. Елена Цветковић, ученица III₃ ОШ „Др Јован
Цвијић“, Зрењанин, учитељица Љиљана Калембер;
и

82. Милица Зец, ученица ОШ „Петар Кочић“,
Темерин, учитељица Зорица Зец.

СТАРИЈИ ШКОЛСКИ УЗРАСТ

ПРВА НАГРАДА

83. Марко Радвановић Шапац, ОШ „Ђура

85. Марко Галоња, ученик VII₂ ОШ „Сремски фронт“, Шид, ментор Сања Продановић; и
86. Анђела Милорадовић, ученица VI разреда ОШ „Моша Пијаде“, Мало Црниће.

СРЕДЊА ШКОЛА

ПРВА НАГРАДА

87. Тања Јањић, ученица II разреда Гимназије „Јосиф Панчић“, Бајина Башта.

ПОХВАЛЕ

1. Надежда Зорић, најстарији учесник конкурса, Шабац, за реконструкцију ношње;
2. Виктор Ситаш, ученик IV разреда ОШ „Жарко Зрењанин“, Бока, учитељица Љиљана Ђурић, за реконструкцију ношње;
3. Вукашин Павловић, ученик III разреда ОШ „Жарко Зрењанин Уча“, Радовница, за реконструкцију ношње;
4. Тања Павловић Панов, ОШ „Академик Радомир Д. Лукић“, Милошевац.
5. Ивана Кланица, ученица II разреда Гимназије „Доситеј Обрадовић“, Темишвар, за литерарни рад.
6. Жељана Глишић, ученица VIII₂ ОШ „Бора Радић“, Баваниште, за литерарни рад;
7. Зорица Пешић, ученица СОШО „Милан

9. Душан Станић, ученица СОШО „Милан Петровић“, Нови Сад, ментор Стана Бањац, за литерарни рад;
10. Групни рад деце из Дневног боравка за децу и младе, Суботиште, Пећинци, за литерарни рад;
11. Лука Јовановић, ученик II₁ ОШ „Свети Сава“, Рогатица, учитељ Миодраг Ћорић, за лутку;
12. Горан Стевановић, ученик II разреда Техничке школе Градишка, за вез;
13. Дарко Ђурић, ученик VI₁ ОШ „Јован Дучић“, Шековићи, за вез;
14. Александар Мелезовић, ученик VI₁ ОШ „Јован Дучић“, Шековићи, за вез;
15. Николина Божић, ученица VIII₃ ОШ „Иво Андрић“, Ђулић, Теслић, за иницијал;
16. Катарина Стефановић, Српска школа, Пекинг, за илустрацију;
17. Милица и Кристина Пиља, полазнице Српске етничке школе „Свети Сава“, Аделандаејд, Аустралија, за илустрацију;
18. Јелена Стјепановић, ученица VIII₁ ОШ „Борово“, Борово, ментор Љиљана Ајдуковић, за иницијал;
19. Јелена Стјеповић, ученица СОШО „Милан Петровић“, Нови Сад, за илустрацију;

22. Елена и Ана Терзић, Вашингтон, за иницијале;
23. Исидора Попаи, Скадар, Албанија, за илустрацију;
24. Теодора Јотановић, Нови Зеланд, за илустрацију;
25. Тијана, Немачка, за иницијал;
26. Андреј Огњеновић, Париз, ментор Милена Дорић, за иницијал;
27. Емилија Уси Симола, Финска, за иницијал;
28. Ставрела Каравелаки, Допунска српска школа Хераклион, Крит, за иницијал;
29. Групни рад васпитача и родитеља ОШ „Доситеј Обрадовић“, Омољица, за реконструкцију ношње;
30. ОШ „Никола Вукичевић“, наставница Рената Цветков, Сомбор, за лутку;
31. Милица Миличевић, ученица ОШ „Петар Кочић“, Темерин, ментор Зорица Зец, за лутку;
32. Тамара Ђорђевић, ученица III разреда ОШ „Вук Караџић“, Ресавица, за лутку;
33. ОШ „Димитрије Годоровић Каплар“, Књажевац, за лутку;
34. Дајана Мотика Раонић, ученица СШ „17. септембар“, Жабљак, ментор Миладинка Пејовић, за вез;

37. ДАМ керамик Студио, Београд, за неговање ћирилице;
38. Гимназија „Никола Тесла“, Будимпешта;
39. Српска школа „Свети Сава“, Јоханесбург;
40. Шведска
41. Српска допунска школа у Лондону;
42. Српска допунска школа „Свети Сава“, Кабрамата, Аустралија;
43. Анђелија Марков, Беч;
44. ОШ „Др Драган Херцог“, Београд;
45. УДК Тиршова, Београд; и
46. Руска школа при Амбасади Руске Федерације, Нови Београд.